

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku K. P. i W. P.
przy uczestnictwie Gminy T., K. P., S. P., Skarbu Państwa - Regionalnego Zarządu
Gospodarki Wodnej w K. i Skarbu Państwa - Starosty M.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz r. pr. M. D. kwotę 600 (sześćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcom z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zasądza od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawców W. P. i K. P. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliuguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Powołanie się na przyczynę kasacyjną wymienioną w art. 398⁹ § 2 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał

się jeszcze wykładni lub jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.).

Skarżący wskazali na potrzebę wykładni art. 2 § 1 w związku z art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c., w celu rozstrzygnięcia, w jakim zakresie sąd powszechny jest związany ostateczną decyzją administracyjną i w jaki sposób sąd powszechny ma określać, czy decyzja ta jest bezwzględnie nieważna. Tymczasem kwestia ta jest przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, przywołanych zresztą zarówno przez skarżących w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, jak i w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia; nie ma więc potrzeby ich szczegółowego w tym miejscu wymieniania. Skarżący nie wykazali konieczności kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat ani istnienia rozbieżności lub wątpliwości prawnych w orzecznictwie dotyczących tej kwestii. Przedstawione przez skarżących, jako pierwsza przyczyna kasacyjna, zagadnienie, czy prawo wnioskodawców do sądu w rozumieniu konstytucyjnym i konwencyjnym zostało naruszone przez wydanie przez uczestnika postępowania- Skarb Państwa- Starostę M., wiążącej sąd przy rozpoznaniu niniejszej sprawy, ostatecznej decyzji administracyjnej z dnia 13 grudnia 2012 roku w przedmiocie ustalenia linii brzegu potoku S., nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w przedstawionym wyżej rozumieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.). Jego motywacja sprowadza się w istocie do kwestionowania treści i mocy wiążącej sąd powszechny ostatecznej decyzji administracyjnej z powołaniem się na art. 24 § 1 k.p.a. dotyczący wyłączenia

pracownika organu administracji publicznej od udziału w postępowaniu w sprawie, która to sytuacja w niniejszej sprawie nie wystąpiła.

Skarżący nie wykazali także oczywistej zasadności skargi, a więc niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.